

Arrest

nr. 71 976 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bengaal afkomstig uit Tangail. Sinds 2008 was u voor uw dorp de "General Secretary" van de "Chattra dal, de studentenorganisatie van de "BNP" (Bangladesh Nationalist party). In de omgeving van uw dorp was u een populair figuur, daarom vroegen mensen van de rivaliserende "Awami-league" u om hun rangen te vervoegen om campagne te voeren voor de "Awami-league" tijdens de aankomende verkiezingen. U weigerde echter op dat verzoek in te gaan. Daarop

werd uw ouderlijk huis op 30 december 2008 door leden van de "Awami-league" aangevallen. U was toen niet aanwezig, maar uw ouders en broer werden geslagen. Uit vrees voor de leden van de "Awami-league" ging u op verschillende plaatsen zoals Dhaka, Kustia en Sherpur onderduiken. U stopte echter niet met uw politieke activiteiten en nam verder deel aan meetings en manifestaties. In augustus 2009 was er een valse aanklacht tegen een voormalig onderwijsminister van "BNP", deze werd immers beschuldigd van betrokkenheid op een moordaanslag op S.H.(...), de leidster van de "Awami-league". Daarop volgde een betoging die door de "BNP" georganiseerd werd en die plaatsvond in het Tangla-district. Tijdens bovenvermelde manifestatie kwam het tot ongeregelde heden met tegenbetogers van de "Awami-league" en werden er auto's vernield. U werd samen met een aantal anderen van uw partij daarvoor verantwoordelijk gesteld en er werd een "FIR" (First information Report) tegen u opgemaakt. Na dit incident werd uw ouderlijk huis opnieuw aangevallen. Tengevolge van het "FIR" dat in augustus 2009 werd opgesteld werd er ook een "WoA" (arrestatiebevel) uitgevaardigd. U was reeds op 25 maart 2010 op de hoogte van dat "WoA" dat tegen u was opgesteld. Op 30 juni 2010 was er een meeting die zou plaatsvinden in uw dorp. U nam aan deze betoging deel omdat de lokale politie daarvoor de toelating gaf. Tijdens die betoging ontstond er opnieuw een gevecht met leden van de "Awami-league". Tijdens dat treffen werd een lid van de "Awami-league" verwond die nadien aan zijn verwondingen overleed. Daaropvolgend dienden leden van de Awami-League een klacht in tegen u en zes anderen ingediend. U ging vervolgens onderduiken en vertrok in maart 2011 naar Calcutta. Op 25 maart 2011 nam u een boot waarmee u naar België reisde. Op 4 mei 2010 kwam u in België aan en vroeg hier de volgende asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : een affidavit dat u "General Secretary" van de Chattra Dal was, een schooldiploma, twee "Nationality certificate's", National ID-card, een "FIR" en een lijst met namen van advocaten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor een vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo beweerde u dat er twee aanklachten tegen u werden ingediend respectievelijk op 2 augustus 2009 en op 30 juni 2010. Wat betreft de eerste aanklacht moet worden opgemerkt dat u daarvan geen enkel document als begin van bewijs kunt voorleggen, terwijl u recent vernomen had dat er een vonnis over deze zaak werd gevelde. U verklaarde ook dat u geen details kunt geven over dat vonnis (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een asielzoeker alles in het werk stelt om zich te informeren wat hem bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh kan overkomen, of een afdoende verklaring kan geven waarom hij daartoe niet in staat is. Dat u sinds een zevental maanden geen contact meer had met uw advocaat, M.R.(...), en geen andere advocaat kon raadplegen omdat u enkel het telefoonnummer van M.R.(...) had, kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Integendeel u legde een lijst voor met verschillende advocaten, en u stelde dat u een dag voor het gehoor op het Commissariaat-generaal nog een juridisch document ontving, namelijk een kopie van een "FIR", betreffende de tweede aanklacht. U verklaarde verder dat uw vader via een assistent van een andere advocaat dat document bekomen had (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U heeft aldus niet kunnen aannemelijk maken waarom u niet de volledige dossiers van beide rechtszaken die tegen u aanhangig zijn kunt voorleggen. Dat uw familie over onvoldoende financiële middelen beschikt is ook weinig overtuigend.

Wat betreft de tweede aanklacht die tegen u werd opgemaakt dient te worden vastgesteld dat het louter een kopie is van een gecertificeerde kopie. Aan kopies kan echter weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien het gemakkelijk is om via knip- en plakwerk dergelijke documenten te fabriceren. Het is weinig geloofwaardig dat u een kopie voorlegt van gecertificeerde kopieën, zonder de echte gecertificeerde kopieën voor te leggen. Verder kunnen een aantal ongeloofwaardigheden elementen in uw asielrelaas worden opgemerkt waardoor u weinig overtuigend bent dat er daadwerkelijk een aanklacht wegens moord tegen u zou lopen. Zo verklaarde u dat er naar aanleiding van de eerste aanklacht een "WoA" tegen u werd opgesteld en u daarvan reeds op de hoogte was op 25 maart 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat klemmt met uw verklaringen dat u reeds vanaf eind december 2008 uit vrees voor leden van de Awami-league uw geboortedorp verliet om onder te duiken op verschillende plaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en desalniettemin toch op 30 juni 2010 terugkeerde naar uw dorp om daar deel te nemen aan een betoging tegen de Awami-League, terwijl u toen reeds wist van het bestaan van een "WoA". Verder is uw kennis over de "FIR" die u voorlegde eerder gering. Op de vraag

naar de namen van de andere beklaagden in het "FIR" kon u enkel de naam, H.U.R.(...), correct noemen. De andere namen die u opsomde, zoals K.(...) slaat niet op één van uw medebeklaagden maar wel op diens vader, de naam R.C.(...) komt zelfs helemaal niet op het "FIR" voor. Voorts is het opmerkelijk te noemen dat niettegenstaande er reeds een vonnis tegen u gevelde was en er nog een aanklacht wegens moord tegen u liep, u toch twee "Nationality certificates" van juni en september 2011 voorlegt, opgesteld door twee verschillende "Chairmen" van "People's Republic of Bangladesh Government Office Silimpur Union Parishad", waarop vermeld staat dat u een eerlijk man bent die nooit deelnam aan anti-regeringsactiviteiten. Uit wat voorafgaat kan er aldus geen geloof worden gehecht dat u nood heeft aan enige vorm van internationale bescherming. Ook wat betreft het verkrijgen van het Subsidiar beschermingsstatuut is het noodzakelijk dat uw relaas wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, quod non. De hierboven nog niet vermelde documenten zijn in het licht van bovenstaande vaststellingen niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft vooreerst een algemene uiteenzetting weer aangaande materiële motiveringsplicht en het wettigheidsstoezicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en voert aan dat de voormelde middelen gegrond zijn.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging, verwijst hij naar zijn verklaringen over het feit dat er twee klachten tegen hem werden ingediend op 2 augustus 2009 en op 30 juni 2010. Wat betreft de eerste klacht licht verzoeker toe dat hij werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar en wat de tweede klacht betreft heeft verzoeker nog geen kennis kunnen nemen van enige uitspraak en is de procedure nog hangende. Hij wenst verder te beklemtonen dat hij enkel informatie verkrijgt van zijn plaatselijke advocaat in Bangladesh en hij over onvoldoende financiële middelen beschikt om zich een andere advocaat te veroorloven die de zaak op diligentere wijze zou kunnen opvolgen.

Hij benadrukt dat de neergelegde documenten de enige documenten zijn waarover hij beschikt en dat deze hem via DHL zijn overgemaakt.

Verder merkt verzoeker op dat hij aan de betoging tegen de Awami-League heeft deelgenomen omdat hij dacht dat de situatie inmiddels bekoeld zou zijn en dat de BNP beroep op hem wou doen wegens zijn populariteit om de betoging tot een succes te maken.

Verzoeker bevestigt verder dat hij niet op de hoogte is van de identiteit van alle medebeklaagden en dat dat hij geheugenproblemen heeft aangezien hij in Pakistan op een gegeven ogenblik medicijnen heeft ingenomen met permanente haaruitval als gevolg.

Tot slot benadrukt verzoeker dat er verkiezingen werden georganiseerd tussen juni en september 2011 waardoor de identiteit van de *Chairman* telkens verschillend is. Hij wijst er op dat hij nooit deelnam aan antiregeringsactiviteiten aangezien hij lid is van de BNP en dit geen anti-regerings of anarchistische partij is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en voert aan dat hij voldoet aan de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève.

Verder merkt verzoeker op dat hij eveneens voldoet aan de criteria om beroep te doen op het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en hem het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. Hij verzoekt de Raad om de bestreden beslissing niet te bevestigen of te hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en het dossier te vernietigen.

2.2. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de beide middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en zijn advocaat. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin weerhouden worden aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker zijn land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omdat er een reëel risico is op ernstige schade zoals bepaald in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker verwijst naar het wettigheidstoezicht van de Raad, die in deze procedure niet optreedt als annulatierechter. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Verder wenst de Raad te benadrukken dat het aan verzoeker toekomt om met concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en hij zijn asielrelaas wederom herhaalt dient er te worden vastgesteld dat dit geen dienstig verweer is.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet voldoende elementen aanhaalt waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt wordt geschraagd door de stukken van het administratief dossier en blijft dan ook gehandhaafd.

Met betrekking tot de neergelegde stukken stelt de bestreden beslissing: "(...)Zo beweerde u dat er twee aanklachten tegen u werden ingediend respectievelijk op 2 augustus 2009 en op 30 juni 2010. Wat betreft de eerste aanklacht moet worden opgemerkt dat u daarvan geen enkel document als begin van bewijs kunt voorleggen, terwijl u recent vernomen had dat er een vonnis over deze zaak werd gevelde. U verklaarde ook dat u geen details kunt geven over dat vonnis (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een asielzoeker alles in het werk stelt om zich te informeren wat hem bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh kan overkomen, of een afdoende verklaring kan geven waarom hij daartoe niet in staat is. Dat u sinds een zevental maanden geen contact meer had met uw advocaat, M.R.(...), en geen andere advocaat kon raadplegen omdat u enkel het telefoonnummer van M.R.(...) had, kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Integendeel u legde een lijst voor met verschillende advocaten, en u stelde dat u een dag voor het gehoor op het Commissariaat-generaal nog een juridisch document ontving, namelijk een kopie van een "FIR", betreffende de tweede aanklacht. U verklaarde verder dat uw vader via een assistent van een andere advocaat dat document bekomen had (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U heeft aldus niet kunnen aannemelijk maken waarom u niet de volledige dossiers van beide rechtszaken die tegen u aanhangig zijn kunt voorleggen. Dat uw familie over onvoldoende financiële middelen beschikt is ook weinig overtuigend. Wat betreft de tweede aanklacht die tegen u werd opgemaakt dient te worden vastgesteld dat het louter een kopie is van een gecertificeerde kopie. Aan kopies kan echter weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien het gemakkelijk is om via knip- en plakwerk dergelijke documenten te fabriceren. Het is weinig geloofwaardig dat u een kopie voorlegt van gecertificeerde kopieën, zonder de echte gecertificeerde kopieën voor te leggen.(...)"

Het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er in de eerste zaak een vonnis is gewezen waarbij hij tot vijf jaar veroordeeld is, is een loutere bewering die dit motief niet weerlegt. Dit geldt ook voor de herhaling in zijn verzoekschrift dat hij slechts informatie krijgt van zijn plaatselijke advocaat in Bangladesh.

De Raad acht het eveneens niet geloofwaardig dat verzoeker deelnam aan een betoging terwijl hij op dat moment op de hoogte was van een "Woa" die tegen hem werd uitgevaardigd. De bewering van verzoeker dat hij dacht dat de situatie bekoeld was en de BNP op hem rekende door zijn populariteit kan de Raad geenszins overtuigen. Dit strookt niet met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker voert eveneens aan dat hij geheugenproblemen heeft doch heeft hij tijdens het verhoor bij de commissaris-generaal hier geen melding van gemaakt en brengt verzoeker eveneens geen medisch aangaande deze problemen. Verzoeker toont niet aan dat hij geheugenproblemen heeft, noch dat hij hierdoor problemen heeft gehad om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

Wat betreft het feit dat verzoeker twee "*nationality certificates*" heeft neergelegd verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

"(...)

Voorts is het opmerkelijk te noemen dat niettegenstaande er reeds een vonnis tegen u gevelde was en er nog een aanklacht wegens moord tegen u liep, u toch twee "Nationality certificates" van juni en september 2011 voorlegt, opgesteld door twee verschillende "Chairmen" van "People's Republic of Bangladesh Government Office Silimpur Union Parishad", waarop vermeld staat dat u een eerlijk man bent die nooit deelnam aan anti-regeringsactiviteiten.

(...)"

De argumentatie van verzoeker dat er verkiezingen werden georganiseerd tussen juni en september 2011 waardoor de identiteit van de Chairman telkens verschillend is niet relevant. Waar hij stelt dat de BNP geen anti-regerings of anarchistische partij is, oordeelt de Raad dat deze argumentatie geenszins afbreuk doet aan het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing dat bovendien gesteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Het feit dat tegen verzoeker twee processen liepen en hij een eerlijk man "*righteous man*" genoemd wordt overtuigt niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS